

הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו המזכיר
למחזיק

הארי החזק

פנימים נפלאים מתורתו של

המזהר אל צינץ

הגאון הצינצני לייב צינץ זי"ע מפלאצק

מכון לחוצאה הרשה ומפארת
של ספרי מהרא"ל צינץ זי"ע

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 08-8648989
פקס: 08-8648686
tzintz@tzintz.org

גיליון של"ט, שמחת תורה תשפ"ו

וזאת הפרכה

נותן ביד הבן מקל - שיהא לו נחת רוח כאילו הוא המכה
ויגרש מפניך אויב ויאמר הש"מ (לג, כז).

שמעתי אומרים כי הוא יתברך היה עושה עם ישראל כמו האב עם בנו, כשהיה לבן שונא ורוצה להנקם ממנו, והאב חפץ לעשות נחת רוח לבן שניקם בעצמו משונאו, נותן שבט מוסר ליד בנו, הגם שאין כח בידו להכות, החזיק בידו והכה לשונאו, שיהיה נחת רוח לבן כאילו הוא המכה בכח ידו.

וזהו 'יגרש מפניך אויב', הוא יתברך היה המגרש, 'ויאמר' - לך 'הש"מ' אתה, לעשות לך נחת רוח.

מלא העומר - פרשת עקב

כח הקדושה מסמא ומכרית את הקליפה

ויקבר אתו בגי בארץ מואב מול בית פעור ולא ידע איש את קברתו עד היום הזה (וזאת הברכה לד, ו).

במדרש (ילקוט שמעוני, וזאת הברכה) אמרו על הפסוק (דברים לד, ו) 'ויקבר אתו בגי בארץ מואב מול בית פעור', שעבודה זרה של בעל פעור בכל פעם שהיו ישראל חוטאים היה קם ופוער פיו לנשוף ברוחו ולהשחיתם והיה משה מזכיר עליו את השם ומורידו למטה. ולכשמת משה נתן את קברו מול בית פעור ובכל פעם שקם כדי להשחית את ישראל, רואה את קברו של משה רבינו, ויורד ונכנעת הקליפה.

ובטעם הדבר מבואר על פי כתבי האר"י, משום שהקליפה אין בה כח להביט בפני הקדושה פנים אל פנים וראיית פני הקדושה מסמאת את עיני הקליפה ומכריתה את כוחה. ולכן אין בעל פעור יכול לראות את קברו של משה ולשקם שב מיד ויורד למקומו.

ובזה יש לפרש הפסוק (תהלים לד, יז) **פני ה' בעש"ר רע להכרית מארץ זכרם** - הקב"ה נותן את פניו והיינו פני הקדושה ברשעים וכך מכרית מארץ זכרם, שכח הקדושה מסמא ומכרית את הקליפה.

קומץ המנחה - דברים

זוכים לקיים כל התרי"ג מצוות ע"י ערבות של כלל ישראל
תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב (לג, ד).

יש לומר על פי דברי הרמב"ם ז"ל (פירוש המשניות סוף מכות) שלכן יש הרבה מצוות, שיוכל כל אחד לאחוז במצוה אחת לקיימה כתיקונה, ולכן לא יקשה לאיש ריבוי המצוות. ואף על פי שכל אחד מחוייב לקיים כולם, כבר כתבו שמקיימם מצד האחדות, וכל ישראל חברים.

ובזה יובן מה שנאמר 'תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב', על פי מה שאמרנו במסכת מכות (כג, ב) תרי"ג מצוות כמנין 'תורה' נצטוונו מפי משה, ואנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענום. כי אנכי ולא יהיה לך הם מקור כל המצוות כמו שכתב מהרש"א שם באגדות (ד"ה תרי"ג מצוות), וזהו כל אדם שהוא בכלל ישראל ההכרחי שיקיימם, אבל התרי"ג מצוות, הגם שיש מצוות פרטיות כהנים לויים וכדומה, מצוות שאינם שוין בכל אדם, מכל מקום מקיימם מצד האחדות וכללות ישראל.

ולכן אמר (תורת כהנים קדושים) 'ואהבת לרעך כמוך' זה כלל גדול בתורה, הרצון: בתרי"ג מצוות שצוה לנו יתברך, שמקיימין אותם מצד כללות ישראל. וזה אומרו 'קהלת יעקב', מחמת קהלת יעקב בכללות.

קומץ המנחה - פרשת אחרי

הקבורים במדבר ליד משה רבינו יקימו ראשונים בתחיית המתים כמו בארץ ישראל

וירא ראשית לו כי שם חלקת מחקק ספון ויתא ראשי עם צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל (לג, כא). אמר 'ויתא ראשי עם', כי אמרו חז"ל סוף כתובות (קיא, א) שמתים שבחוצה לארץ אינן חיים רק על ידי גלגול מחילות, וגם ארץ ישראל היא ארץ שמתים חיים תחילה.

ולזה אמר שלכן בשביל זכות משה הקבור שם: יתא 'ראשי עם דייקא, שיקומו עם הראשונים לתחיית המתים, כמו ארץ ישראל. ואמר הטעם לפי ש'צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל' להחליף חושים לפני ה', לכן משפטיו שיהיו ראויים להיות שוים עם ישראל לענין התחיה.

קומץ המנחה - פרשת ואתחנן

סמיכת סוף התורה לתחילתה

אי אפשר להבין את התורה שבכתב מבלי התורה שבעל פה

ניתן להשיג סוד התורה על ידי התורה שבכתב בלבד.

והוא שאמר דוד המלך על הגויים - **ומשפטים בל ידעום**, אף אם הגויים יעתיקו את כתב התורה, מכל מקום **בל ידעום** - לא יוכלו לעמוד על סודה, שהרי אין לה מובן בלא התורה שבעל פה המכוסה וטמונה ואותה אינם יכולים להשיג.

קומץ המנחה - דרוש לבאר סוף התורה לתחילתה

התורה פותחת בב' - בראשית, ומסיימת בל' - לעיני כל ישראל. ויחד הן **לב** כנגד ל"ב נתיבות חכמה. והנה לכאורה היתה התורה צריכה לפתוח בל' ולסיים בב' שיהיו ל"ב נתיבות חכמה כסדרן.

אלא שסוד עמוק יש כאן, להורות שהתורה היא בלתי מושגת - ומשום שאי אפשר לעמוד על הבנת התורה שבכתב מבלי השגת התורה שבעל פה שהיא נסתרת. ולכן צירוף ל"ב נתיבות החכמה שבתורה הוא הפוך והיא המילה 'בל' המורה על שלילה, לומר שבל

שְׁמִיחַת תּוֹרָה

אֵין זְכִיָּה פְתוּרָה

פנים כמסר לבצאת לחופה. ובזאת תבחן בת המלך, אם תשלח אליו שליחים ואם תעשה את כל שבידה עד שממש תאלצהו להנשא לה, אותה היא שבו עצמו היא חפצה בשל פשטותו ולא בגלל שהיא מחפשת בעל להשתרר עליו. שהרי עתה אם תחפוץ להשתרר עליו יאמר לה הכפרי: "על מי את משתררת?! הלא כלל לא חפצתי להנשא לך ואת זו שהכרת אותי!"

כפי שחשב כן היה, בהגיע יום החופה והתזמורת מנגנת וכל השושבינים והמכובדים ממתינים לבוא החתן, הוא הודיע כי הוא מסרב להגיע. בת המלך החווירה ושלחה אליו לרצות ולפיסו ולא הצליחה עד שציוותה להכריחו להגיע. או אז הגיע הפרי שנוכח כי בו היא חפצה ולא בנחות דרגה ממנה, בלב ונפש חפצה. ואכן חייהם של בני הזוג נעו על מי מנוחות וגם אם הכפרי פגע אי פעם באשתו העדינה והאצילית, זו הסכימה להתפייס.

הנמשל הוא לבני ישראל, שהרי הקב"ה לא חפץ לתת את התורה למלאכים קדושי עליון, אלא לבני ישראל יצירי כפיו בעלי הגוף הגשמי. והנה כשבא אליהם משה ובפיו ההצעה המפתה להנות לעם ה' וקבל את התורה, הרי שלרוב השמחה בודאי שהשיבו בחיוב ואף אמרו 'נעשה ונשמע'.

אבל בהמשך התגנבה לליבם המחשבה, שמא יהיה הדבר בעוכריהם, ומעתה אם יחטאו חלילה, לא יוכלו לשוב בתשובה והוחטא יתחייב מיתה. מה עשו? החליטו בליבם לסרב כביכול לקבל את התורה ומעתה על ידי שיוכרחו לקבל את התורה, הרי שגם אם חלילה יחטאו יוכלו להתנצל ולומר הלא הודענו מתחילה שקשה עלינו קבלת התורה אבל הוכרחנו לקבלה. ויהיה להם פתח תשובה.

עתה מובן מאמר המשנה שהתורה נקראת כלי חמדה כי הרי בני ישראל אכן חפצו בתורה, אלא שחששו שמא לא יוכלו לשוב בתשובה ולכן כביכול סירבו לקבלה.

כך מתבאר גם הפסוק 'משכני אחרין נרוצה', אמנם בתחילה תאלץ למשכני - כביכול בעל כרחי, אבל אז תראה שאחרין נרוצה בשמחה.

חביבין ישראל שנתן להם כלי חמדה (אבות פ"ג משנה יד).

יש להקשות, מדוע נאמר על התורה שהיא כלי חמדה? הלא היו צריכים להכריח את בני ישראל לקבלה, שהרי הקב"ה כפה עליהם את ההר כגיגית, וכלי חמדה אין צורך להכריח לקבלו.

התשובה לך תנתן על ידי משל: משל לבת מלך עדינה ואצילית שהגיעה לפרקה. כמוהו שמקורב ומרחוק שלחו כל המלכים והשרים את מיטב השדכנים, כדי שהמלך יתן את בתו לאשה עבור הנסיך המושלם היושב בממלכתם.

אבל בת המלך לא חפצה בנסיך מיוחס ובבן מלוכה, אלא באחד הימים בחרה דווקא בכפרי עני לבוש בגדים פשוטים. "אותו אני רוצה לחתן!", אמרה לאביה.

אביה הנבון שידע כי לא ניתן לכפות את בתו שתנשא למי שאינה חפצה בו, נאלץ להסכים לדבריה. שלח שדכן אל הכפרי הפשוט וזה סיפר לו כי בת המלך חפצה בו לחתן.

הכפרי שהוקסם מההצעה, השיב תיכף ומיד בחיוב, הדבר הגיע אל המלך ובתו המאושרת ונקבע תאריך לחתונה.

בתקופת האירוסין, ישב הכפרי שהתעשת בינתיים, וחשב לעצמו: "מדוע בת המלך חפצה דווקא בי? והלא כל מלכי ורוזני העולם שיחרו לפתחה! אין זאת אל משום שהיא חפצה בבעל שיהיה במדרגה פחותה ממנה, בעל כזה שלא יעז להמרות את פיה, בעל כזה שהיא תמשול בו".

או אז החלו מחשבות חרטה לקנן בליבו, "מה עשיתי?!" ייסר את עצמו, "הלא עתה אם אי פעם אכעיס אותה לא אוכל לפייסה, אחרי שהיא בת המלך חפצה רק בי שאהיה פחות מדרגה ממנה ואשמע בקולה".

"מאיךך" חשב הכפרי, "יתכן שחפצה בי בשל פשטותי ולא כדי שאהיה נחות דרגה ממנה, וגם אם אפגע בה אי פעם, אוכל לפייסה". "אבל כיצד אוכל לברר את אמינות כוונותיה?" חשב הכפרי לעצמו. לסיוף עלה בו הרעיון הגואל: כשיגיע הזמן לבצאת לחופה, הוא יעמיד

פניני ישועות

ישועה לאחר 17 שנה!

זצ"ל, שהבטיח כי מי שיסייע בהדפסת ספריו יזכה לישועה. מתוך תקווה מחודשת, הם פנו למכון והחליטו להצטרף לתוכנית "חבר זהב" של המכון, והתחייבו לתרום הוראת קבע של 180 ש"ח בחודש למשך שנה. הם האמינו בכל ליבם שההתחייבות הזו תביא את הישועה, וכי ה' יעמוד להם בזכות הצדיק.

הפלא לא אחר לבוא. **כשהגיע התשלום האחרון בשנה זו, אירע הנס הגדול! לאחר 17 שנות ציפייה, הם נפקדו בתאומים!** שמחתם הייתה עצומה, והם התקשרו למכון כשהם נרגשים לדווח על הישועה הפלאית שזכו לה. הנס הזה היה בעיניהם עדות ברורה לכוחה של הסגולה, והם האמינו שההשקעה הרוחנית שלהם הביאה את הישועה המיוחלת.

בני זוג צעירים ומלאי תקווה נישאו זה 17 שנה, אך למרבה צערם עדיין לא זכו לזרע של קיימא. במשך כל השנים הארוכות הללו, הם עברו מסע מפרך ומייסר, שכולו היה רצוף ציפייה ותקווה. הם לא ויתרו לרגע, התפללו, ייחלו וניסו אינספור סגולות, אך האכזבה חזרה ופקדה אותם שוב ושוב. הלב נשבר פעם אחר פעם, והם הרגישו שהבית שלהם אינו שלם וחסר, כשכל חלומותיהם ותקוותיהם לבנות משפחה אינם מתגשמים. הם חשו ייאוש וצער עמוק, אך לא ויתרו לרגע על האמונה והתפילה, והמשיכו לייחל ליום שבו גם הם יזכו לחבוק ילדים מתוקים משלהם.

יום אחד, שמעו בני הזוג על הסגולה הנדירה של המהרא"ל צינץ

ניתן להזמין חינם את ספרי רבנו לבתי מדרש וישיבות

08-864-89-89

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו